

Notat til foretræde for Folketingets socialudvalg

Torsdag den 19. januar 2017

Indledning

Tak for muligheden for foretræde.

Præsentation af:

Landsformand Susanne Olsen
Afdelingschef Jeppe S. Kerckhoffs

Dansk Handicap Forbund repræsenterer mennesker med fysiske handicap. Vi har mange medlemmer med meget indgribende handicap, som i mange tilfælde kompliceres af, at man har sammensatte funktionsnedsættelser, som gør, at man har et særligt behov for hjælp. Netop nu oplever vi, at en særlig gruppe – nemlig mennesker, som modtager hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3 falder imellem to stole og derfor står uden hjælp til livsnødvendig overvågning. Det er denne gruppe vi gerne vil tale med jer om i dag.

Vi er bekendt med, at Epilepsiforeningen netop har skitseret baggrunden for problemets opståen. Derfor går vi direkte til en eksemplificering af, hvornår mennesker med bevægelseshandicap kan have et overvågningsbehov.

Baggrund

Lovgivningsmæssig problemstilling:

I forhold til den nævnte gruppe står vi lige nu med en lovgivningsmæssig problemstilling, som betyder, at de ikke kan bevilges den hjælp, de har behov for.

Problemstillingen tager sit udgangspunkt i en dom fra Vestre Landsret og senere en principafgørelse fra Ankestyrelsen nr:163-15 – se link:
<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=174766>.

Med afgørelsen er det slået fast, at BPA(borgerstyret personlig assistance (§ 95 og 96)) efter § 95 (i modsætning til § 96) IKKE kan bruges til overvågning.

Det hænger sammen med, at ordningen 'udspringer af' hjemmeplejereglerne (§ 83), som kun er til personlig og praktisk hjælp. Det vil sige, at man kun kan få udmålt hjælpe til det praktiske, så som toiletbesøg, bad, af- og påklædning, spisning m.v.

Stop for tidligere praksis

Før dommen og afgørelsen fra Ankestyrelsen var praksis rundt i landet, hvor man naturligvis udmålte til overvågning, fordi det åbenlyst er et behov hos mange af disse borgere, men efter dommen og afgørelsen mener kommunerne, at de må skære alle overvågningstimer væk fra disse ordninger. Det betyder, at en væsentlig del af borgerens hjælpepakke skæres væk og mest bekymrende, at man står uden overvågning.

En lille gruppe mennesker, som rammes hårdt

Mennesker med sammensatte behov falder imellem to stole

For vores målgruppe – mennesker med bevægelseshandicap – er der tale om mennesker med et særligt behov for overvågning, som ligger ud over den respirationsovervågning, der kan dækkes efter sundhedsloven.

Der er tale om få borgere, med komplekse og sammensatte behov, som ikke kan være arbejdsledere på grund af kognitive problemer og dermed ikke kan få BPA efter § 96.

Eksempler kan være:

- Bevægelseshandicap kombineret med svær epilepsi
- Fejlsynkning med risiko for kvælningfare
- Voldsom spasticitet og muskelkramper kombineret med manglende sprog
- Risiko for hyppige besvimelser
- Indgribende bevægelseshandicap kombineret med risiko for opkast med risiko for kvælningfare
- Indgribende bevægelseshandicap og manglende sprog – kombineret med behov for akutmedicin i særlige situationer

Mindre gruppe, som rammes hårdt

Der er her tale om en meget lille gruppe, som falder imellem to stole og potentielt bringes i livsfare. I alt findes der få hundrede personer, som modtager hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3, og heraf er det en meget lille andel, som har så komplekse og sammensatte funktionsnedsættelser, som dem vi har skitseret ovenfor.

I Dansk Handicap Forbund har vi haft fem sager. Antallet er begrænset, men til gengæld er der tale om en situation, som rammer umenneskeligt hårdt, idet gruppen bliver 100 % afhængige af deres nærtstående og private netværk, mens det eneste alternativ er at sige farvel til sit eget hjem, blive placeret på et botilbud, hvor man vel og mærke IKKE kan være sikker på at få den nødvendige overvågning.

I et konkret eksempel har vi set, at en borger har fået reduceret sin ordning fra 130 timer om ugen til kun 30 timer om ugen.

Løsningsforslag

Der er behov for, at der skabes en lovhjemmel i § 95, så kommunerne får et værktøj, som kan hjælpe denne hårdt trængte gruppe.

Konkret mener vi, det skal være muligt at udmåle overvågning til borgere, som modtager hjælp efter § 95, stk. 3, og som har helt særligt komplekse og sammensatte behov.

Det vil ikke være en udvidelse af målgruppen, men derimod en tilbagevenden til tidligere gældende praksis, hvor kommunerne anvendte denne bestemmelse til at løse borgernes behov.

Det skal bemærkes, at tidligere social- og indenrigsminister Karen Ellemann havde stillet os i udsigt, at man vil finde en løsning i forbindelse med aftalen om revision af serviceloven, men dette er ikke sket.

Susanne Olsen
landsformand